

ผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรม สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

สมพรรณา วงษ์กล้า^{1*} ประสารโชค ฐะวณัติ²บุญเลิศ ไพรินทร์³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล 2. ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล 3. เพื่อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงปัจจัยที่มีผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล การวิจัยนี้เป็นแบบผสมวิธี ทั้งด้านเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยการวิจัยเชิงปริมาณ ดำเนินการโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ ดำเนินการโดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญรวม 36 คน จังหวัดละ 6 คน ซึ่งเป็นผู้บริหารโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม โดยเลือกแบบเจาะจง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหาและการตีความผลการวิจัยพบว่า 1. ผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยรวม พบว่า ระดับผลกระทบอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.50) ซึ่งผลวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า การบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำส่งผลให้อุตสาหกรรมมีการเติบโตช้า สร้างความพึงพอใจให้กับพนักงานในระดับปานกลางและส่งผลกระทบต่อสังคมทำให้โรงงานขนาดเล็กและขนาดกลางที่มีทุนต่ำหรือเงินทุนเวียนที่น้อยต้องปิดตัวลง และเกิดการย้ายงานของพนักงาน 2. ปัจจัยที่ส่งผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบด้วย 7 ปัจจัย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ปัจจัยภาวะผู้นำที่เหมาะสม ปัจจัยการประเมินผล ปัจจัยโครงสร้างขององค์การ ปัจจัยการวางแผนบุคลากร ปัจจัยวัตถุประสงค์ชัดเจน ปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติ และความพร้อมด้านการบริหารทรัพยากร ซึ่งทั้ง 7 ปัจจัย อธิบายความผันแปรของการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลได้ร้อยละ 90.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และจากการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ได้รับผลกระทบจากนโยบายนี้อย่างมาก เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมากกว่าอื่นๆ ทำให้องค์กรต้องปรับตัวและใช้ปัจจัยการบริหารจัดการมาช่วยให้เกิดประสิทธิภาพ ลดต้นทุนการผลิตโดยไม่ลดคุณภาพของสินค้าเพื่อการได้เปรียบเชิงการแข่งขัน 3. ข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงปัจจัยที่มีผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยรวมดังนี้ (1) ควรส่งเสริมให้ผู้ใช้แรงงานมีความมั่นคงในการทำงาน มีหลักประกันและคุณภาพชีวิตที่ดี (2) องค์กรควรต้องมีการปรับตัวมากขึ้น เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการลดจำนวนแรงงาน (3) ควรคัดเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับงานในแต่ละตำแหน่ง (4) องค์กรควรมีวิธีแก้ไขปัญหามือที่ได้รับ

¹หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตรมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

²อาจารย์สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตรมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

³อาจารย์ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตรมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

* ผู้นิพนธ์หลัก e-mail: sompanna1984@hotmail.com

ผลกระทบจากการปรับอัตราค่าจ้างตามนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ (5) องค์กรมีข้อตกลงกับพนักงานเรื่องการเพิ่มค่าแรงและศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้น (6) การกำหนดค่าจ้าง ควรทำเพื่อช่วยเหลือลูกจ้างระดับล่างให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และช่วยลดความเหลื่อมล้ำของรายได้แรงงาน (7) การส่งเสริมและสนับสนุนจากหน่วยงานของภาครัฐ (8) ภาครัฐและองค์กรมีส่วนร่วมในการส่งเสริมและสนับสนุนการค้าระหว่างประเทศให้มีการขยายตัวที่เพิ่มมากขึ้น

คำสำคัญ : ผลกระทบการบริหารจัดการ นโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำ

THE IMPACT OF MINIMUM WAGE POLICY MANAGEMENT OF THE TEXTILE AND GARMENT INDUSTRY IN THE BANGKOK METROPOLITAN AND VICINITY

Sompanna Vonkglam¹ Prasarnchoke Thuvanuti² Boonlert Panirindra³

Abstract

The objectives of this research were to 1. study the impact of minimum wage policy management of the textile and garment industry in the Bangkok metropolitan and vicinity, 2. study the factors affecting the impact of minimum wage policy management of the textile and garment industry in the Bangkok metropolitan and vicinity, and 3) propose the approaches for improvement factors affecting the impact of minimum wage policy management of the textile and garment industry in the Bangkok metropolitan and vicinity. This research was a mixed methods that combined both quantitative and qualitative approaches. The quantitative research was conducted using 400 respondents. The qualitative research was conducted by in-depth interviews with 36 key informants, each of province was 6 key informants. The data were analyzed by content analysis and interpretation. The research findings were as follows:

1. The impact of minimum wage policy management of the textile and garment industry in the Bangkok metropolitan and vicinity was overall at a moderate level ($\bar{x} = 3.27$, S.D. = 0.50), The qualitative research revealed that minimum wage policy management affected the low growth of industry and the employees satisfied at a moderate level. The societal impact was the small and medium factories with a low capital or low of working capital must be closed and turn over as well as may be an economic recession due to inflation. 2. There were 6 factors affecting the impact of minimum wage policy management of the textile and garment industry in the Bangkok metropolitan and vicinity. Ranking them from the highest partial regression coefficient, they were the suitable leader factor, the organizational structure factor, personnel planning factor, the clear objective factor, policy implementation factor and resource management readiness factor. These 7 factors could explain 90.00 percent of the variation of minimum wage policy management of the textile and garment industry in the Bangkok metropolitan and vicinity at the statistical significance level of 0.05. The results of qualitative research revealed that the textile and garment industry had impact very much from this policy because of they were a labor intensive industry more

¹ Doctor of Public Administration President, Valaya Alongkorn Rajabhat University Under The Royal Patronage,

² Teacher of Public Administration, Valaya Alongkorn Rajabhat University Under The Royal Patronage

³ Teacher of Public Administration, Valaya Alongkorn Rajabhat University Under The Royal Patronage,

*Corresponding author, e-mail : sompanna1984@hotmail.com

than the others so that they must be adapted and used the management factor to be utilized efficiently, production cost reduction without reduced the quality of goods for the competitive advantage. The organizations must utilize strategic management in order to driven regarding change. 3. The proposed approaches for the improvement of the factors affecting the impact of minimum wage policy management of the textile and garment industry in the Bangkok metropolitan and vicinity as follows: (1) they should promote the security of tenure, having work guarantee and good quality of life. (2) The organization should more adapt to prevent the reduction of labor. (3) The organization should select suitable required personnel with a job of each positions. (4) The organization should find out the resolution for the adoption of the impact of minimum wage policy. (5) The organization has an agreement with the employee on raising wages and studying the impact. To reduce psychological impact and to create morale for employees. (6) Determination of wages. (7) Promotion and support from government agencies. The labor force in the textile and (8) Governments and organizations are involved in the promotion and support of international trade for further expansion.

Keywords : Impact of Management, Minimum Wage Policy

บทนำ

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทย มีความสำคัญต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมของประเทศ เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่มีอุตสาหกรรมย่อยจำนวนมาก ประกอบด้วย อุตสาหกรรมการผลิตเส้นใยสังเคราะห์ ปั่นด้าย ทอผ้า ถักผ้า ฟอกย้อม พิมพ์และผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป นับเป็นสาขาการผลิตที่มีการจ้างแรงงานในประเทศจำนวนมาก ก่อให้เกิดการกระจายรายได้สู่ประชากร ทั้งที่เป็นแรงงานมีฝีมือและแรงงานไร้ฝีมือ โดยในปี 2554 อุตสาหกรรมสิ่งทอไทย มีมูลค่าการส่งออกคิดเป็นร้อยละ 3.4 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี) มีการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มประมาณ 150,000 ล้านบาทต่อปี และมีการจ้างงานประมาณ 1 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 20 ของการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิตทั้งหมดของไทย ส่วนจำนวนโรงงานมีประมาณ 4,500 โรงงาน โดยกว่าร้อยละ 50 เป็นโรงงานผลิตเสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม โดยที่อุตสาหกรรมสิ่งทอไทยเป็นอุตสาหกรรมที่เปิดตลาดต่างประเทศค่อนข้างสูง การเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยต่างๆ เช่น ความผันผวนทางเศรษฐกิจของสหรัฐและสหภาพยุโรปค่าเงินบาทที่แข็งขึ้น การขึ้นค่าแรงพื้นฐาน การขาดแคลนแรงงาน วิกฤตอุทกภัยปี 2554 และต้นทุนวัตถุดิบที่เพิ่มขึ้น จึงส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมนี้ในตลาดโลกหากอุตสาหกรรมไม่มีการปรับตัวจะไม่สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้อีก (สมศจศึกษมัต. 2555)

สำหรับในปี 2554 ประเทศไทยมีมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มคิดเป็นมูลค่ารวมทั้งสิ้น 8,356.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยร้อยละ 60 เป็นการส่งออกสิ่งทอมูลค่ารวม 5,047.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และอีกร้อยละ 40 เป็นการส่งออกเครื่องนุ่งห่มมูลค่ารวม 3,308.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐซึ่งมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 2.5 โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผลิตภัณฑ์สิ่งทอ ที่มีมูลค่าการส่งออกมากเป็นอันดับที่ 12 ของโลก สำหรับสินค้าที่ส่งออกมากที่สุดคือ ผ้าผืนและเส้นด้าย เนื่องจากทั่วโลกยอมรับในฝีมือแรงงานของประเทศไทย ทำให้อุตสาหกรรมนี้เกิดการจ้างงานเพื่อการผลิตสินค้าทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มนับเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญ

จากมุมมองเรื่องการเคลื่อนย้ายฐานการผลิตไปยังต่างประเทศทำให้เกิดมีผู้ผลิตรายใหม่ๆ เข้ามาในตลาดอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมากขึ้น เช่น เวียดนาม กัมพูชา ศรีลังกาและบังคลาเทศ นอกจากนี้ภาวะเศรษฐกิจประเทศคู่ค้าชะลอตัวก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อ การส่งออกของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มด้วย เช่น อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มที่มีการส่งออกไปยังประเทศทางยุโรปและสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นตลาดเป้าหมายหลักของไทยที่กำลังประสบปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ประกอบการยังได้รับผลจากปัจจัยลบภายในประเทศอีกหลายประการที่ทำให้ต้นทุนการผลิตเพิ่มขึ้น ทั้งการเพิ่มขึ้นของราคาวัตถุดิบค่าเงินบาทแข็งค่าขึ้น (วรเดช จันทรศร. 2558) และผลกระทบจากนโยบายการปรับขึ้นค่าแรงงานขั้นต่ำ 300 บาทต่อวัน ทำให้ผู้ประกอบการหลายรายประสบปัญหาด้านการผลิต โดยเฉพาะต้นทุนค่าแรงงานเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด ทั้งที่การส่งผ่านต้นทุนที่เพิ่มขึ้นไปยังราคาขายก็ไม่สามารถทำได้มากเท่าที่ควรโดยเฉพาะการผลิตเพื่อส่งออก (เสาวณี จันทะพงษ์. 2555) เพราะผู้ซื้อเมื่อเจอราคาขายที่มากขึ้นอีกทั้งอัตราแลกเปลี่ยนของค่าเงินบาทต่อเงินดอลลาร์สหรัฐที่สูงขึ้น ก็จะย้ายคำสั่งซื้อไปยังคู่แข่งในต่างประเทศซึ่งมีราคาขายที่ถูกมากกว่า ทำให้ประเด็นดังกล่าวส่งผลกระทบอย่างมากต่อผู้ประกอบการอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่มีการปรับค่าแรงงานขั้นต่ำไปก่อนจังหวัดอื่นๆ

จากนโยบายภาครัฐที่ มุ่งเพิ่มรายได้ให้ประชาชน โดยหวังจะเพิ่มกิจกรรมทางเศรษฐกิจทั้งการบริโภคและการลงทุน แต่เหรียญย่อมมี 2 ด้านเสมอ ค่าแรงทุกๆ บาทที่แรงงานได้รับเพิ่มขึ้นนั้นหมายถึงต้นทุน/ค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ต้องพึ่งพิงแรงงานจำนวนเช่นนี้ จึงต้อง

สูญเสียความสามารถในการแข่งขันลงทันทีเมื่อจำเป็นต้องเพิ่มราคาขาย ส่งผลให้ราคาขายของคู่แข่งในต่างประเทศมีราคาถูกกว่า ลูกค้าจึงเปลี่ยนไปซื้อกับคู่แข่งมากขึ้น ดังเช่นในอดีตที่ผู้ผลิตจีนบุกตลาดเครื่องนุ่งห่มโดยใช้กลยุทธ์ราคาถูกกว่า ส่งผลให้การผลิตในไทยลดลงมาก แต่ด้วยคุณภาพงานผลิตของผู้ประกอบการไทย ประกอบกับความเชื่อมั่นของลูกค้าต่อผู้ผลิตในจีนลดลง ทำให้ลูกค้าหลายรายหันกลับมาซื้อสินค้าไทยอย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ดังกล่าวคงจะเกิดขึ้นได้ยากในปัจจุบัน ด้วยคู่แข่งที่เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ทั้งจาก กัมพูชา ลาว เวียดนาม บังคลาเทศ ทุกประเทศล้วนมีต้นทุนการผลิตถูกกว่าไทยโดยเฉพาะในด้านค่าแรงแรงงาน ฉะนั้น การที่ผู้ประกอบการจะฟันฝ่าแข่งขันด้านราคาอย่างเดียว เพื่อให้ธุรกิจอยู่รอดนั้นจึงเป็นเรื่องยาก (ชรัส ปุณณัสสะ. 2553)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลซึ่งเป็นเขตที่มีการได้รับผลกระทบมากที่สุดเนื่องจากเป็นพื้นที่ที่ประกาศใช้นโยบายตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2555 ซึ่งเป็นปัญหาการวิจัย ได้แก่ นโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำ มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการของโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล หรือไม่อย่างไร ปัจจัยก้าการบริหารจัดการองค์การมีผลกระทบต่อการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล หรือไม่อย่างไร และโรงงานอุตสาหกรรมที่มีลักษณะที่แตกต่างกัน มีผลกระทบตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล หรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำ ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงปัจจัยที่มีผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods) ทั้งด้านเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพโดยได้มีการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร (Documentary) มีการรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำราวิทยานิพนธ์ และวารสาร เพื่อนำมารวบรวมเป็นกรอบแนวความคิด (Framework) และนำมาวิเคราะห์เนื้อหาเป็นข้อมูลที่เป็นระบบเพื่อเสนอเนื้อหาการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้มีแนวทางการดำเนินการวิจัยผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

กลุ่มประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 2 กลุ่มดังนี้ คือ กลุ่มพนักงาน 400 คน (รายงานสรุปประจำปี 2556 ของกรมโรงงานอุตสาหกรรม) กลุ่มผู้บริหาร สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จะสุ่มจากกลุ่มประชากรกลุ่มที่ 2 แบบเฉพาะเจาะจง คือ กลุ่มผู้บริหารโรงงานอุตสาหกรรม 6 ประเภท ประเภทละ 1

รวมทั้งสิ้น 36 คน (รายงานสรุปประจำปี 2556 ของกรมโรงงานอุตสาหกรรม) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถาม (Questionnaires) และแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพข้อมูลที่ได้มาเรียบเรียงในรูปแบบข้อความเพื่อง่ายต่อการแยกประเด็นทำการวิเคราะห์และจัดแยกประเด็นตามกรอบแนวคิดของข้อมูลตีเนื้อความของข้อมูลที่ได้โดยเปรียบเทียบกับทฤษฎีหลักที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์สรุปข้อมูลที่ได้ และนำไปเปรียบเทียบที่ละประเด็น

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลทั้งด้านเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

เชิงปริมาณ

1. ศึกษาผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลพบว่า โดยภาพรวม มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$, S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยภาพรวมมีความคิดเห็นตามค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.45$, S.D. = 0.60) รองลงมา ได้แก่ ด้านการประเมินผล โดยภาพรวมมีความคิดเห็น ตามค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.37$, S.D. = 0.69) และด้านวัตถุประสงค์ของนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ โดยภาพรวมมีความคิดเห็นตามค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 0.73) ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของปัจจัยนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ ที่ส่งผลกระทบในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในภาพรวม

ปัจจัยด้านนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ	($\bar{X}$)	S.D	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านวัตถุประสงค์ของนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ	3.36	0.73	ปานกลาง
2. ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.45	0.60	มาก
3. ด้านการประเมินผล	3.37	0.69	ปานกลาง
รวม	3.39	0.50	ปานกลาง

2. ปัจจัยผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลพบว่าโดยภาพรวม มีความคิดเห็นตามค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$, S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน โดยเรียงลำดับ จากมากไปหาน้อย พบว่า มากที่สุดคือ ด้านผลกระทบต่อสังคม โดยภาพรวมมีความคิดเห็นตามค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.37$, S.D. = 0.70) รองลงมา คือ ด้านการเติบโตของอุตสาหกรรม โดยภาพรวมมีความคิดเห็นตามค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 0.73) และด้านความพึงพอใจของพนักงาน โดยภาพรวมมีความคิดเห็นตามค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$, S.D. = 0.64) ตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลโดยภาพรวม

ผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายค่าแรงขั้นต่ำใน อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเขตกรุงเทพมหานครและ ปริมณฑล	$\bar{X}$	S.D	ระดับความ คิดเห็น
1. ด้านการเติบโตของอุตสาหกรรม	3.33	0.79	ปานกลาง
2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	3.09	0.64	ปานกลาง
3. ด้านผลกระทบต่อสังคม	3.37	0.70	ปานกลาง
รวม	3.27	0.50	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านนโยบายค่าแรงขั้นต่ำและปัจจัยด้านการบริหารจัดการองค์การที่มีผลกระทบตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 อำนาจพยากรณ์ของตัวแปรพยากรณ์ และคัดเลือกตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดจากปัจจัยทั้ง 7 ปัจจัยที่ใช้พยากรณ์ผลกระทบตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ลำดับที่	ตัวแปรพยากรณ์	R	R ²	เปอร์เซ็นต์พยากรณ์
1	X ₆	.789*	.622	62.2
2	X ₃	.876*	.767	76.7
3	X ₂	.879*	.772	77.2
4	X ₅	.894*	.799	79.9
5	X ₇	.910*	.828	82.8
6	X ₄	.942*	.887	88.7
7	X ₁	.949*	.900	90.0

* $p < .05$

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัจจัยที่มีอำนาจพยากรณ์ประสิทธิผลของศูนย์การศึกษาพิเศษภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลำดับจากตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุด คือ วัตถุประสงค์ที่ชัดเจน (X₁)ภาวะผู้นำที่เหมาะสม (X₄)การวางแผนบุคลากร(X₇)ความพร้อมด้านการบริหารจัดการทรัพยากร (X₅)และการนำนโยบายไปปฏิบัติ (X₂)การประเมินผล (X₃)และโครงสร้างองค์การ (X₆)โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสะสมของทั้ง 7 ปัจจัย เท่ากับ .900 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยรวมกันสามารถพยากรณ์ตัวแปรอิทธิพลที่มีผลกระทบตาม

นโยบาย อัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลได้ 90.0 เปอร์เซนต์

เชิงคุณภาพ

1. จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยด้านนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ สรุปได้ว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 36 คน มีความคิดเห็นไปในทางเดียวกัน โดยภาพรวมว่า นโยบายค่าแรงขั้นต่ำที่นำมาใช้ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีความชัดเจนมาก ต้นทุนพนักงานสูงขึ้น ทางสถานประกอบการต้องปรับกลยุทธ์ทั้งในฝ่ายการตลาดและ ฝ่ายผลิต เพราะสืบเนื่องมาจากต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้น การปฏิบัติงานของพนักงานต้องมีผลผลิต ที่มากกว่า เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อต้นทุนสินค้า และมีการนโยบายค่าแรงขั้นต่ำมีการนำมาใช้แบบต่อเนื่อง และขึ้นอยู่กับสถานประกอบการ ว่าผลิตสินค้าประเภทไหน สวัสดิการให้กับพนักงานเป็นอย่างไร แต่ถ้าภาครัฐได้กำหนดนโยบายแบบชัดเจนที่ 300 บาทต่อวัน เป็นสถานการณ์ยากที่จะหลีกเลี่ยงการจ่ายค่าแรงขั้นต่ำ นอกจากนี้ยังมีความเห็นที่ตรงกันว่า นโยบายนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ สามารถนำไปปฏิบัติ กับกลุ่มผู้ปฏิบัติงานทุกระดับได้ และสามารถวัดผลและประเมินผลการดำเนินงานได้จริง

2. จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล สรุปได้ว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 36 คน มีความคิดเห็นไปในทางเดียวกัน โดยภาพรวมว่า การบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำส่งผลสู่การปฏิบัติในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ส่งผลให้อุตสาหกรรมมีความเติบโตให้อุตสาหกรรมสิ่งทอลดน้อยลง เนื่องจากอุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้พนักงานจำนวนมาก ถ้าค่าใช้จ่ายสูง โรงงานก็ไม่สามารถรับภาระนั้นได้ จึงต้องปิดตัวลง สร้างความพึงพอใจให้กับพนักงาน ในระดับหนึ่งเพราะได้ค่าจ้างเพิ่มขึ้น มีเงินใช้จ่ายในครอบครัวมากขึ้นส่งผลกระทบต่อสังคมทำให้โรงงานขนาดเล็กและขนาดกลางที่มีทุนต่ำหรือเงินหมุนเวียนที่น้อยต้องปิดตัวลง และ อาจเกิดการปรับเปลี่ยนแหล่งปฏิบัติงานบ่อยของพนักงานระดับปฏิบัติงาน เศรษฐกิจจะลดตัวเนื่องจากอัตราเงินเฟ้อ

3. ข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงปัจจัยที่มีผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยรวมดังนี้ (1) ควรส่งเสริมให้ผู้ใช้แรงงานมีความมั่นคงในการทำงาน มีหลักประกันและคุณภาพชีวิตที่ดี (2) องค์กรควรต้องมีการปรับตัวมากขึ้น เพื่อไม่ให้ส่งผลต่อการลดจำนวนแรงงาน (3) ควรคัดเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับงานในแต่ละตำแหน่ง (4) องค์กรควรมีวิธีแก้ไขปัญหามือที่ได้รับผลกระทบจากการปรับอัตราค่าจ้างตามนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ (5) องค์กรมีข้อตกลงกับพนักงานเรื่องการเพิ่มค่าแรงและศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้น เพื่อลดผลกระทบทางด้านจิตใจและเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้กับพนักงาน (6) การกำหนดค่าจ้าง ควรทำเพื่อช่วยเหลือลูกจ้างระดับล่างให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และช่วยลดความเหลื่อมล้ำของรายได้แรงงาน (7) การส่งเสริมและสนับสนุนจากหน่วยงานของภาครัฐ ให้แรงงานภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีความเทียบเท่ากับแรงงานของภาคอุตสาหกรรมอื่นๆ (8) ภาครัฐและองค์กรมีส่วนร่วมในการส่งเสริมและสนับสนุนการค้าระหว่างประเทศให้มีการขยายตัวที่เพิ่มมากขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะ นโยบายค่าแรงขั้นต่ำก่อให้เกิดความเสี่ยงที่ค่าครองชีพสูงขึ้น ลดความสามารถในการแข่งขัน เนื่องจากต้นทุนเชิงเปรียบเทียบที่สูงขึ้นของไทย

ทำให้ราคาสินค้าไทยสูงขึ้น และทำให้ภาระด้านต้นทุนค่าแรงงานของนายจ้างเพิ่มขึ้น อาจส่งผลให้ธุรกิจขนาดกลางและเล็กย้ายไปตั้งฐานการผลิตในต่างประเทศ (ธนิต โสรัตน์. 2555) สอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวลักษณ์ วิศววิธานต์ (2543) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของค่าแรงขั้นต่ำต่อการจ้างงานแรงงานไร้ฝีมือ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงให้เห็นถึงผลกระทบของค่าแรงขั้นต่ำต่อการจ้างงานไร้ฝีมือ โดยทำการศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของค่าแรงขั้นต่ำในประเทศไทย ผลกระทบของการปรับค่าแรงขั้นต่ำต่อความต้องการแรงงานไร้ฝีมือ และเพื่อศึกษาความสอดคล้องกันของการปรับค่าแรงขั้นต่ำกับการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพของแรงงานไร้ฝีมือ การศึกษาครอบคลุมปีพ.ศ. 2537 ถึง พ.ศ. 2539 โดยแรงงานที่นำมาศึกษาคือแรงงานที่มีสถานะเป็นลูกจ้างเอกชน เนื่องจากเป็นแรงงานที่อยู่ในขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำและเลือกทำเฉพาะแรงงานที่มีการศึกษาไม่เกินประถมศึกษาตอนปลายกล่าวคือเป็นแรงงานไร้ฝีมือและได้ทำการเลือกอุตสาหกรรมที่สำคัญได้แก่ ภาคหัตถอุตสาหกรรมและภาคก่อสร้าง เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและมีจำนวนแรงงานไร้ฝีมืออยู่มาก ผลการศึกษาผลกระทบของค่าแรงขั้นต่ำต่อการจ้างงาน โดยวิธีประมาณการสมการถดถอยหลายตัวแปร พบว่าการจ้างงานไร้ฝีมือ มีความสัมพันธ์กับค่าแรงขั้นต่ำในทิศทางตรงกันข้าม นอกจากนี้การศึกษายังพบว่าการเปลี่ยนแปลงของค่าแรงขั้นต่ำมีผลกระทบต่อแรงงานไร้ฝีมือในภาคหัตถอุตสาหกรรมมากกว่าแรงงานไร้ฝีมือในภาคก่อสร้างและผลกระทบของแรงงานไร้ฝีมือหญิงมากกว่าแรงงานไร้ฝีมือชาย การศึกษาความสอดคล้องของค่าแรงขั้นต่ำกับการเปลี่ยนแปลงผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือผลจากการศึกษาพบว่าค่าแรงขั้นต่ำที่ผ่านมา ไม่มีความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือในภาคอุตสาหกรรมทั้งสองกล่าวคือผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือของภาคหัตถอุตสาหกรรมในเขตที่ 1 และผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือของภาคก่อสร้างในเขตที่ 1, 2 และ 3 เฉลี่ยช่วงปี 2538-2539 มีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางลดลงดังนั้นการปรับเพิ่มค่าแรงขั้นต่ำในช่วงปีดังกล่าวก่อให้เกิดการเพิ่มขึ้นของต้นทุนแรงงานและทำให้การจ้างงานไร้ฝีมือลดลงส่วนผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือของภาคหัตถอุตสาหกรรมเขต 2 และเขต 3 เฉลี่ยปี พ.ศ. 2538 ถึงปี พ.ศ. 2539 มีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเพิ่มขึ้นเท่ากับร้อยละ 7.3 และ 4.5 ตามลำดับซึ่งมากกว่าการเพิ่มขึ้นของค่าแรงขั้นต่ำที่แท้จริงซึ่งหมายความว่าค่าแรงขั้นต่ำเพิ่มในช่วงปี พ.ศ. 2537 ถึงปีพ.ศ. 2539 ไม่ได้ทำให้การจ้างงานไร้ฝีมือของภาคหัตถอุตสาหกรรมในเขต 2 และเขต 3 ลดลงเพราะผลิตภาพแรงงานไร้ฝีมือเพิ่มขึ้นมากกว่าค่าแรงขั้นต่ำที่เพิ่มขึ้น

2. ปัจจัยนโยบายค่าแรงขั้นต่ำ ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านการประเมิผล มีผลกระทบต่อ นโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และปัจจัยด้านการบริหารจัดการองค์การ ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม ด้านโครงสร้างองค์การและด้านการวางแผนบุคลากร มีผลกระทบต่อนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สอดคล้องกับ เบญจมาศ สุนันธวิช (2543) ได้ทำการศึกษา การศึกษาหลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าแรงยุติธรรมของ แรงงานไร้ฝีมือในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่าผลิตภาพของแรงงานหมวดเกษตรกรรม การล่าสัตว์ การป่าไม้และการประมงมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกับค่าแรงยุติธรรมเนื่องจากค่าแรงยุติธรรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนหมวดอุตสาหกรรมหมวดการก่อสร้าง หมวดการขายส่งขายปลีก หมวดภัตตาคาร หมวดโรงแรม หมวดบริการชุมชนบริการสังคมและบริการส่วนบุคคล ผลิตภาพมีแนวโน้มไปในทิศทางตรงกันข้ามกับค่าแรงยุติธรรมเนื่องจากผลิตภาพแรงงานของประเภทอุตสาหกรรมเหล่านี้มีแนวโน้มลดลงแต่ค่าแรงยุติธรรม มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นนอกนั้นได้แก่หมวดการทำเหมืองแร่และเหมืองหินหมวดการไฟฟ้าก๊าซและการประปาหมวดบริการการเงินธุรกิจการประกันภัยและอสังหาริมทรัพย์ไม่สามารถบอกทิศทางความสัมพันธ์ได้เนื่องจากผลิตภาพแรงงานมีทิศทางไม่แน่นอน เมื่อพิจารณาปัจจัยที่มี

อิทธิพลต่อผลประโยชน์ที่ลูกจ้างได้รับในแต่ละประเภทอุตสาหกรรมโดยใช้ตัวแปรได้แก่มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศจำนวนลูกจ้างและชั่วโมงทำงานของแต่ละประเภทอุตสาหกรรมพบว่าปัจจัยที่สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงผลประโยชน์ที่ลูกจ้างได้รับดีที่สุดและมีเหตุผลที่สุดคือ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศซึ่งถ้ามูลค่านี้เพิ่มขึ้นแสดงว่าเศรษฐกิจมีการขยายตัวก็ควรจะเพิ่มค่าแรงยุติธรรมเพื่อเป็นผลประโยชน์แก่ลูกจ้างตามหลักความยุติธรรมและในทางตรงกันข้ามเศรษฐกิจหดตัวมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศจะไม่เพิ่มขึ้นหรือเพิ่มขึ้นในอัตราที่ต่ำ ก็อาจลดผลประโยชน์ส่วนที่นอกเหนือจากค่าแรงขั้นต่ำพื้นฐานได้สำหรับตัวแปรที่นำมาทดสอบอีก 2 ตัวคือจำนวนลูกจ้างและชั่วโมงทำงานไม่สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของผลประโยชน์ ที่ลูกจ้างได้รับได้ชัดเจนนักดังนั้นการกำหนดและปรับค่าแรงยุติธรรม ควรพิจารณาจากอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของแต่ละประเภทอุตสาหกรรมเป็นหลัก

3. ข้อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงปัจจัยที่มีผลกระทบการบริหารจัดการตามนโยบายอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ส่งเสริมให้ผู้ใช้แรงงานมีความมั่นคงในการทำงาน มีหลักประกันและคุณภาพชีวิตที่ต่องการควรต้องมีการปรับตัวมากขึ้น เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อ การลดจำนวนแรงงาน ควรคัดเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับงานในแต่ละตำแหน่ง องค์การควรมีวิธีแก้ไขปัญหามือเมื่อได้รับผลกระทบจากการปรับอัตราค่าจ้างตามนโยบายค่าแรงขั้นต่ำองค์การมีข้อตกลงกับ พนักงานเรื่องการเพิ่มค่าแรงและศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้น เพื่อลดผลกระทบทางด้านจิตใจและเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้กับพนักงาน (6) การกำหนดค่าจ้าง ควรทำเพื่อช่วยเหลือลูกจ้างระดับล่างให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และช่วยลดความเหลื่อมล้ำของรายได้แรงงาน (7) การส่งเสริมและสนับสนุนจากหน่วยงานของภาครัฐ ให้แรงงานภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีความเทียบเท่ากับแรงงานของภาคอุตสาหกรรมอื่นๆ (8) ภาครัฐและองค์การมีส่วนร่วมในการการส่งเสริมและสนับสนุนการค้าระหว่างประเทศให้มีการขยายตัวที่เพิ่มมากขึ้นสอดคล้องกับแนวคิดของกล้า ทองขาว (2551) กล่าวว่า ผู้นำคนสำคัญคือปัจจัยกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในฐานะที่ผู้นำคนสำคัญอาจมีส่วนริเริ่มนโยบาย เขาจะแสดงบทบาทในการผลักดันนโยบายให้ได้รับการประกาศใช้ จะประสานความพยายามของบุคคลและองค์กรที่ร่วมรับผิดชอบในชั้น การนำนโยบายไปปฏิบัติ จะคอยใกล้ชิดและประนีประนอมปัญหาหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ จะแสวงหาและใช้กลยุทธ์ในการติดต่อประสานงานกับฝ่ายการเมือง นักกฎหมาย นักวิชาการ และบุคคลสำคัญอื่นๆ เพื่อมุ่งให้เห็นความสำคัญและให้การสนับสนุนนโยบาย นอกจากนั้น ผู้นำคนสำคัญยังจะ แสดงความสามารถให้ฝ่ายที่ดูแลงบประมาณเห็นความสำคัญของนโยบายที่นำไปปฏิบัติจนพร้อมที่จะจัดสรรเงิน ให้ เพื่อสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของนโยบาย จะส่งผลให้นโยบายที่นำไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ เพราะผู้นำคนสำคัญจะได้รับเกียรติและยกย่องนับถือในหมู่ผู้ปฏิบัติ ทำให้ผู้ปฏิบัติมีความตั้งใจจริง ที่จะทำงานให้บรรลุผล ถ้าหากนโยบายใดขาดแคลนผู้นำคนสำคัญที่เข้มแข็งโอกาสที่นโยบาย จะล้มเหลวมีความเป็นไปได้ค่อนข้างมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการทำวิจัย

1. องค์การควรใช้นโยบายค่าแรงขั้นต่ำ ส่งเสริมให้ผู้ใช้แรงงานมีความมั่นคงในการทำงาน มีหลักประกันและคุณภาพชีวิตที่ดี โดยมีมาตรการระยะสั้นที่ต้องทำควบคู่ไปกับการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ
2. การมุ่งใจภาครัฐกิจในการปรับเพิ่มค่าแรง เช่น การลดภาษีรายได้นิติบุคคล และการหักคืนภาษี เป็นต้น

3. การเพิ่มประสิทธิภาพแรงงาน โดยการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพแรงงาน ทั้งในกลุ่มแรงงานที่ปฏิบัติงานในสถานประกอบการในปัจจุบันและกลุ่มแรงงานใหม่ที่กำลังจะเข้าสู่ตลาดแรงงาน ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. จากการวิจัยผลกระทบของนโยบายค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ด้านการเติบโตของอุตสาหกรรม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลกระทบต่อสังคม แล้วนั้น ควรจะมีการวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบด้านอื่นๆ ภายในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

2. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่าง เฉพาะเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล แต่เนื่องจากธุรกิจเครื่องนุ่งห่ม ผุดขึ้นมากมายในหลายพื้นที่ และขยายเติบโตไปในทุกพื้นที่ ในประเทศไทย ดังนั้น ควรจะมีการศึกษาวิจัยในกลุ่มพื้นที่อื่นๆ ด้วย ซึ่งผลการวิจัยที่ได้อาจมีความแตกต่างจากในพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้อย่างครบถ้วน

3. จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเฉพาะปัจจัยที่ส่งผลกระทบของนโยบายค่าแรงขั้นต่ำในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ด้านการเติบโตของอุตสาหกรรม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลกระทบต่อสังคม เท่านั้น ดังนั้น ควรจะมีการศึกษาวิเคราะห์ผลการส่งออกของสินค้าภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์เพิ่มมากยิ่งขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงด้วยความเมตตาอนุเคราะห์ของคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์โดยมีพลโท ดร.ประสารโชค ฐานะนิติประธานควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.บุญเลิศ ไพรินทร์กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ได้ให้ความเมตตาอนุเคราะห์เป็นที่ปรึกษา โดยได้ใช้กระบวนการเปิด ปรับ เปลี่ยน ให้กับนักศึกษาจนวิทยานิพนธ์สำเร็จลงอย่างสมบูรณ์

เอกสารอ้างอิง

กล้า ทองขาว. (2551). เอกสารประกอบการสอนชุดวิชานโยบายสาธารณะและการวางแผนหน่วยที่ 6 เรื่อง

การนำนโยบายไปปฏิบัติ. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ขรัส ปุณณัสสะ. (2553). ความสำเร็จในการนำนโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติของเทศบาลในภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.

ธนิต โสรัตน์. (2555). รายงานผลการศึกษานโยบายค่าจ้างขั้นต่ำวันละ 300 บาทต่อวันทั่วประเทศกับ

ผลกระทบทางเศรษฐกิจของประเทศไทย. สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย.

เบญจมาศ สุนันธนิช. (2543). การศึกษาหลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าจ้างยุติธรรมของแรงงานไร้ฝีมือในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.

วรเดช จันทรศร. (2558). การนำนโยบายไปปฏิบัติ : บทเรียนและกลยุทธ์ที่ได้จากความล้มเหลวในอดีต.

วารสารพัฒนาบริหารศาสตร์. ปีที่ 25 ฉบับที่ 4.

สมศจี ศิกษมัต. (2555). ผลกระทบของการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำเป็น 300 บาท: ประยุกต์ใช้แบบจำลองดุลยภาพทั่วไป (General Equilibrium Model). ธนาคารแห่งประเทศไทย

เสาวณี จันทะพงษ์. (2555). ตลาดแรงงานไทย ค่าจ้าง และนัยต่อนโยบายเศรษฐกิจมหภาค.ธนาคารแห่งประเทศไทย

เสาวลักษณ์ วิศววิกรานต์ (2543). ผลกระทบของค่าจ้างขั้นต่ำต่อการจ้างงานแรงงานไร้ฝีมือ. วิทยานิพนธ์
(ศ.ม.). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย